

tænker f. Eks. paa dette, at man har ændret Alderen 14 Aar til 15 Aar. Det er jo ligeledes i høj Grad en Skønssag, om man skal ændre 20 Aar til 21 Aar ved Sædelighedsforbrydelser, og om man med Hensyn til Tugthusstraffens Varighed skal sige, at der kan idømmes Tugthus paa 16 Aar eller paa 15 Aar. Jeg synes, det er af den Slags Smaa-ting, hvor man skulde have taget den sagkyndige Kommissions Forslag. Det samme gælder med Hensyn til Manddrab, om man skal sætte Straffen op fra 4 til 5 Aar, eller med Hensyn til, hvor lang Tid man kan spærre en Person inde; dér siger Kommissionens Udkast 20 Aar, Ministeren siger: Nej, lad os sætte det ned til 16. Kommissionen siger under visse Omstændigheder 10 Aar, Ministeren siger 8; i andre Tilfælde sætter Kommissionen 5 Aar, Ministeren 4 Aar. Det er af den Slags Ændringer, som ikke har saa stor Betydning. Indførelse af Hæfte er mere et Principspørgsmaal, saa dér kan jeg bedre forstaa Ændringerne, og jeg kan selvfølgelig ogsaa forstaa Ændringerne dér, hvor der er Tvivl.

Derimod vilde jeg have ønsket, at Ministeren var gaaet noget videre i Retning af Simplifikation. Jeg beklager, at den højtærede Minister ikke ved mange Paragraffer er gaaet den Vej at befri Justitsministeriet for noget Arbejde ved at lægge Afgørelsen over til Rigsadvokaten. Naar vi nu har denne selvstændige Embedsmand netop for Straffevæsenet, synes jeg, det var rimeligt, at mange af de Forhold, som nu foreslaas afgjort i Justitsministeriet, blev afgjort af Rigsadvokaten. Jeg tænker her f. Eks. paa §§ 7, 115 og 123, hvor Rigsadvokaten akkurat lige saa godt kunde træffe Afgørelsen. Selvfølgelig er der visse Sager, som maa ind til Justitsministeren, f. Eks. saadanne, som berører Forholdet til Udlandet, eller som drejer sig om Statsforbrydelser. Disse Forhold skal selvfølgelig ind til Ministeriet, men mange andre tror jeg lige saa godt kunde afgøres udenfor.

Man kommer herved ind paa Spørgsmaalet om hele Tendensen i dette Lovforslag. Som det fremgaar af det, jeg har sagt, er Tendensen i Strid med det Princip, som vi fra Venstres Side mener er rigtigt. Princippet er her, at Justitsministeren søger at drage saa meget som vel muligt

og i saa stor Udstrækning som vel muligt ind under sig. Jeg har allerede talt om, hvad Ministeren har draget ind under sig fra Domstolene, at han ikke blot har beholdt under sig det, som hidtil var under Ministeren, men ogsaa har draget mange Forhold ind under sig, som ikke tidligere har været under ham, og det paa Omraader, hvor vi nu gennemfører nye Synspunkter, og hvor det netop er af den største Vigtighed, at det er ved Domstolene, Afgørelsen træffes. Jeg henviste i Gaar til de Artikler, som Goll har skrevet i „Nationaltidende“, og jeg tror, at naar man læser dem og i det hele taget de forskellige Artikler og Værker, der er fremkommet paa disse Omraader, vil man sige: Det gaar ikke, at disse Afgørelser bliver lagt over til Ministeriet, ikke fordi Justitsministeren er mere ukyndig i de Sager end Domstolene — og de skal heller ikke over til Ministeren, fordi han er mere kyndig —, men fordi Forholdet er, som jeg sagde i Gaar, at baade Ministeren og Domstolene maa have deres Oplysninger udefra, men saa er der den Forskel, at naar de kommer frem for Domstolene, kommer de frem i Nærværelse af en Aktor og en Defensor, som kan modsige dem, saaledes at de kan blive belyst fra begge Sider. Det kan de ikke i det høje Ministerium, thi, som jeg ogsaa sagde i Gaar, hele Embedsmaskineriet er saadan her i Landet — og heldigvis er det saadan —, at det er Ministerens Anskuelse, som kommer frem, Embedsmændenes Anskuelser kan ikke komme frem, de kan ikke saadan begynde at diskutere i Pressen, om Ministerens Afgørelse paa det Punkt er rigtig eller ikke. Embedsmændenes Tavshedspligt — som er god — vil naturligt medføre, at Grundene ikke saadan kan blive diskuteret som for en Domstol, hvor de netop bliver belyst fra begge Sider. Endelig og ikke mindst er der hele Spørgsmaalet om selve Ministerens Stilling i Forholdet til Domstolene. Jeg synes derfor, det er nødvendigt paa alle disse Punkter at vende tilbage til Domstolene, og jeg vil ønske, at den højtærede Minister straks vil tage det Standpunkt at komme med Ændringer, som kunde foreligge i Udvalget, for jeg tror, det vil lette Behandlingen af Lovforslaget, at dette vigtige Spørgsmaal var bragt paa det rene.